

AFRUSKA, v. a. 1. Genom ruskande på ett föremål göra, att någonting faller ned eller lossnar derifrån. *A. Äpplen af, från trädet.* — Äfv. *Ruska af.* — *Afruskande*, n. 4. o. *Afruskning*, f. 2.

AFRUTTNA, v. n. 1. Afalla i följd af förruttnelse. — Äfv. *Ruttna af.* — *Afruttande*, n. 4.

AFRYCKA, v. a. 2. 1) Bortrycka. *A. en qvist af trädet.* — *Syn.* Se *Afräva*. — 2) Frånrycka. *Jag a-ekte honom värjan.* — 3) Rycka så hårdt på någonting, att det går af. *A. en snodd, en segelgarnsända, en tråd, o. s. v.* — Äfv. *Rycka af.* — *Afryckande*, n. 4. o. *Afryckning*, f. 2.

AFRYKA, se *Afröka*, v. n.

AFRÅDA, v. a. 2. Genom råd söka övertala någon att afstå från (beslut, föresats, företag, o. s. v.). *A. någon ifrån en resa. Jag a-ädde honom ifrån företaget, från att företaga den saken.* Har äfven sjelfva saken, hvarifrån man afräder, till objekt, t. ex.: *A. alla okloka mått och steg.* — *Syn.* Afstyrka, Övertala från, Afskräcka, Afskrämma, Afstyra. — *Afrådan*, f. sing. indef. o. *Afrådande*, n. 4.

AFRÄFSA, v. a. 1. 1) Genom räfsning borttaga. *A. allt det ubredda höet från en ängsvall.* — 2) Genom räfsning afbryta. *Han har a-t två pinnar på räfsan.* — 3) Verkställa hela räfsningen på ett visst fält. *A. en äng, ett stycke af en äng.* — Äfv. *Räfsa af.* — *Afräfsande*, n. 4. o. *Afräfsning*, f. 2.

AFRÅKNA, v. a. 1. 1) Vid uppgörande af räkenskap, liqvid, betalning, o. s. v., afdraga en del på en summa. *På en summa a. förskott, omkostnader, en inestående fordran, o. s. v.* Från denna summa a-r jag tio Rdr, som ni får behålla till drickspenningar. — *Syn.* Se *Afdraga*. — 2) (fig.) I tankan afsöndra, undantaga. *Om man också a-r alla lyckliga tillfälligheter, måste dock medgiftas, att han har stor förtjenst af sakens gynnsamma utgång.* — Äfv. *Räkna af.* — *Afråkande*, n. 4.

AFRÅKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afräknar. — 2) Sjelfva den afräknade summan.

AFRANTA, v. a. 1. (föga brukl.) Gifva i ränta (om sak).

AFRÅTE, n. 4. Afskråde af halm.

AFRÅTTA, v. a. 1. 1) Afifva till döden dömd missgerningsman. — 2) (föga brukl.) Inöfva djur till jakt eller konster. — Brukas icke väl i denna bem. — *Afråttande*, n. 4. o. *Afråttning*, f. 2. (för bem. 1).

AFRÅTTPLATS, m. 3. Särskilt förordnad plats, der afrättningar ske.

AFRÖDJA, v. a. 2. (böjes som *Rödja*) 1) Rödja bort. *A. böcker, sysaker af, från ett bord.* *A. stubbar från ett svedjeland.* — 2) Befria från skräp eller hinder. *A. ett bord, ett rum, en gård.* *A. mark till uppodling, göra den fri från träd, sten, stubbar, rötter, o. s. v.* — Äfv. *Rödja af.* — *Syn.* Se *Rödja*. — *Afrödjande*, n. 4. [Afröja.]

AFRÖFVA, v. a. 1. Se *Frånröfva*. — Äfv. *Röfva af.*

AFRÖJNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afrödjer. — 2) Afröjd plats. [Afrödning, Afrödning.]

AFRÖKA, v. a. 2. (kem.) Se *Afdunsta*. — V. n. Bortgå genom rök. — *Afrökande*, n. 4. (för v. a.) o. *Afrökning*, f. 2. (både för v. a. och v. n.).

AFRÖSA, v. a. 1. o. 2. (ekon. lagt.) Genom rösning (rämärkens utsättande) afskilja ägor. — *Afrösande*, n. 4.

AFRÖSNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afrösar. — 2) Afrösad jord.

AFRÖSNINGSJORD, f. 2. (ekon. lagt.) Jord, som icke kan göras fruktbarande (såsom skog, bergig mark, o. s. v.). Brukas i motsats till *Inrösningjord*.

AFRÖTA, v. a. 2. Genom rötning afskilja, aflossa eller åstadkomma, att något brister af. — Äfv. *Röta af.* — *Afrötande*, n. 4. o. *Afrötning*, f. 2.

AFSABLA, v. a. 1. (mindre brukl.) Med sabelhugg afslå.

AFSACKA, v. n. 1. (sjöt.) Se *Sacka*.

AFSADLA, v. a. 1. Taga sadeltygen af (häst, åsna, kamel, o. s. v.). — Äfv. *Sadda af.* — *Afsadlande*, n. 4. o. *Afsadling*, f. 2.

AFSAGD, a. p. 2. Afgjord, bestämd. *A. fiende till starka drycker.*

AFSAKNA, v. a. 1. Se *Sakna*.

AFSAKNAD, f. 3. (brukas helst i sing.) 1) Sorg öfver något förloradt. *Han dog, till stor a. för alla sina vänner.* — 2) Lifligt känt behof af något förloradt. *Jag känner mycken a. af böckerna, som brunno upp.* — 3) Förlust, mistning. *Det blef en svår a. för mig, då jag måste sälja denna landtgård.* — 4) Brist, saknad. *I a. af ungerskt vin, kan äfven Mosel gå an.* I denna bem. brukas ordet mindre väl. — *Syn.* Se *Saknad*.

AFSAKTA, v. a. 1. Småningom sakta. — Äfv. *Sakta af.* — *Syn.* Se *Sakta*.

AFSALU, f. sing. oböjl. Försäljning (af ett helt parti). Brukas endast med preposition. *Lemna en något till a.*

AFSATS, m. 3. 1) Lägre, i allmänhet horisontel, afdelning, sänkning, utbyggnad på något. *En trappa består af små a-er, kallade trappsteg. En terrass med tre a-er. Höja sig i a-er.* — *Syn.* Afsprång. — 2) Hvad som för särskilt ändamål blifvit afsatt. *Innan spelet börjas, skola vi öfverenskomma, huru stor a-en blir för de fattiga.* — *Syn.* Afsättning. — 3) (kem.) Se *Afsättning*, 2.

AFSE, v. a. 2. (böjes som *Se*) Hafva afseende på, syfta på. *Dessa ord a. en föga bekant omständighet.* — 2) Hafva i sigte, äsyfta. *A. ett godt ändamål.* — 3) Göra afseende på, taga i betraktande, betrakta, betänka, öfverväga. *A. följderna af en åtgärd. Utan att a. de skäl, som föredrogos, bestöt han . . .*

AFSEENDE, n. 4. Handlingen, då man afser: 1) Hänsyftning, hänsigt, hänseende, hänsyn. *Delta har a. på den omständigheten att . . . Ett relativt har alltid a. på något föregående. I a. på denna fråga, är jag af den tanken, att . . . I visst a. kan du hafva rätt. Han är en i alla a-en hederlig man. Det är i intel a. sant. Han är i det a-et brottslig. I moraliskt, juridiskt a. — 2) Aktgifvande, uppmärksamhet, betraktande, aktning. *Denna invändning förtjenar intel a. Göra a. på andra gna skäl, förekommande omständigheter. På lön göres mindre a. Fästa a. vid en sökandes meriter. Med fästadt a. på alla dessa omständigheter. Delta inkast kan icke vinna något a. Utan a. på ålder eller kön. Lemna något utan a. Med a. på förenämde omständighet finner jag, att . . . — 3) Syfte, afsigt, ändamål. *Han gjorde det för sådant a., att . . .***